

[Wilhjelm.]

Så nævnte han andre muligheder, man godt kunne gribe til over aktieselskabsloven og monopollen og forskellige andre ting, herunder en bestemmelse om, at alle aktier skal noteres i en offentligt tilgængelig aktiebog. Men de muligheder er jo ikke udnyttet; der er gået 6 år, og man har ikke rørt en finger ved det. Så konkluderede han hele sit indlæg – og det er konklusionen, det er de sidste tre linjer, jeg læser nu:

»Såfremt vi ikke kan gå den vej, vedstår vi vor sympati for det foreliggende forslag, som jeg tilkendegav indledningsvis.«

Man kan dårligt tænke sig nogen mere uforbeholden støtte i og for sig, så man behøvede ikke at gå længere tilbage end til 1971, hvis man ville finde det, som forenede arbejderpartierne.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Knud Jespersen*) (DKP):

Det kan da godt være, at vi også kan komme til at gøre folk fra VS' side uret og overse, hvad de har gjort og ikke gjort, men tilbage står altså, at vi har valgt denne fremgangsmåde. Det skal jo også ses i forbindelse med det forslag, vi behandlede før. Det skal ses i forbindelse med forslag, vi tidligere har fremsat, der nærmer sig de samme problemer.

Hvad angår spørgsmålet om kendskab til de store lønmodtagerorganisationer, som hr. Ingomar Petersen taler om, og som hr. Wilhjelm siger han ikke er bekymret for, kan jeg tilføje, at det er jeg heller ikke, men principielt vil jeg være modstander, for her er jo et helt andet forhold. De store lønmodtagerorganisationer er under kontrol af offentligt tilgængelige kongresser. Deres regnskaber foreligger, deres økonomiske forbindelser er kendte osv. De er altså direkte og ubetinget under medlemmernes kontrol. Men i det øjeblik det gælder erhvervslivet, kan man efter vor opfattelse kun lave det med nedsættelse af en trustkommission. Men hr. Ingomar Petersen kan jo stille sit forslag, og så kan man strides om det. Jeg har ikke forstået, at den tanke, der ligger i hr. Ingomar Petersens tilslutning, var betinget af, at man hverken fik ØD eller lønmodtagerne med. Det var tanker, som man synes var meget rimelige at tage med. Men jeg har noteret mig – og det er ingen skam, jeg synes nemlig, det er rimeligt at huske historien – at hr. Ingomar Petersen erindrer om, hvad det radikale venstre sagde i 1948,

hvor han konstaterede samklang med professor L. V. Birck, at det gavnede de mindre næringsdrivende osv. at have kendskab til den slags ting. Jeg forstår det altså ikke på helt samme måde, som handelsministeren giver udtryk for, og samtidig forstår jeg, at handelsministeren nu faktisk har to standpunkter. Hvis monopolrådet får magt og midler til at gennemføre en sådan undersøgelse, så mener handelsministeren, man godt kan overveje at gå den vej . . . Jeg synes bare ikke, vi vil have det på den facon. Derfor må vi opretholde forslaget, og så må vi vente på svaret. Vi vil ikke have det på den facon, som da jeg for to år siden rejste det, at det økonomiske råd eventuelt kunne vågne op en skønne mandag morgen og sige: nu må vi også kigge på det, for det spiller en stor rolle, og at vi så får det sådan med monopolrådet. Jeg har heller ikke opfattet ministeren sådan – det skal siges – men altså så snart de svar foreligger, har man jo muligheder for at se, om de giver de samme betingelser. Jeg er aldeles uinteressert i, hvem i den offentlige, kontrolbare del af livet der undersøger disse problemer, bare de kommer til offentlighedens kendskab og bliver underkastet offentlighedens kontrol. Jeg vil strække mig uordentlig langt i denne sag, for jeg tror, det vil give debatter af en helt ny art. Man kan jo godt tale om videregående ting, som der måtte skulle tages initiativer til – jeg kender i alt fald nogle, der vil gøre det – når man kender mere til dette. Vi har jo også prøvet at kortlægge erhvervslivets koncentration op til 1969, og dér viste det sig, at 25 enkeltpersoner i dansk erhvervsliv sad på 52 pct. af aktiekapitalen. Det tal er meget større i dag. Man kan jo undersøge det privat, hvis man kigger i Green eller andre almindeligt tilgængelige internationale oversigter, men det, der mangler, er en virkelig undersøgelse, som folkettinget kan stå bag ved, en ærlig undersøgelse, der fortæller, hvordan det ser ud, og det er det, der er motivet for vores forslag. Så kan hr. Glensgård godt stå op og forklare, at han ikke er syg, og udnævne os andre til at være læger; hvis jeg er lægen i denne sag, er hr. Glensgård heller ikke særlig rask.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.